

Sygn. akt III KZ 57/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska

w sprawie **M. D.**

skazanego z art. 226 § 1 k.k., art. 284 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 24 października 2013 r.,

zażalenia skazanego

na zarządzenie upoważnionego sędziego Sądu Okręgowego w W.

z dnia 31 lipca 2013 r., sygn. akt II WKK [...] odmawiające przyjęcia kasacji

**uchylić zaskarżone zarządzenie i kwestię zbadania
formalnych warunków kasacji przekazać do ponownego
rozpoznania w Sądzie Okręgowym w W.**

UZASADNIENIE

W rozpoznawanej kwestii zapadło zarządzenie następującej treści:
*„upoważniony sędzia Sądu Okręgowego w W. na podstawie art. 530 § 2 k.p.k.
w zw. z art. 93 § 2 k.p.k. odmawia przyjęcia kasacji złożonej dnia 11 kwietnia 2013 r.
przez skazanego M. D. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 17 stycznia
2013 r. po stwierdzeniu, że braki formalne kasacji nie zostały usunięte”.*

Zarządzenie to zaskarżył skazany, który w zażaleniu podniósł m.in., że *„prosi
o podanie, jakich to braków formalnych nie uzupełnił”*. Zażalenie nie zawiera
wniosku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiony środek odwoławczy okazał się zasadny.

Przytoczona treść zaskarżonego zarządzenia, które ponadto nie zawiera żadnego uzasadnienia, świadczy w sposób dobitny, że zarządzenie to nie poddaje się odwoławczej kontroli, przy czym – co jeszcze bardziej istotne – nie daje stronie postępowania szansy podniesienia pod jego adresem zarzutów i argumentów zwalczających jego zasadność.

Należy podkreślić, że przepis art. 530 § 2 k.p.k., powołany w podstawie prawnej zarządzenia (art. 93 § 2 k.p.k. dotyczy wyłącznie formy rozstrzygnięcia i osoby uprawnionej do jego wydania), wymienia różne okoliczności stanowiące przyczynę odmowy przyjęcia kasacji. W unormowaniu tym wskazuje się na okoliczności, o których mowa w art. 120 § 2 k.p.k. lub w art. 429 § 1 k.p.k., jak również na podanie w kasacji innych powodów niż wskazane w art. 523 § 1 k.p.k. Z kolei, w art. 120 § 2 k.p.k. mowa jest o nieuzupełnionych brakach formalnych pisma procesowego, przewidzianych w art. 119 k.p.k. lub w przepisach szczególnych (art. 120 § 1 k.p.k.). Jak więc widać, przywołanie w zarządzeniu wyłącznie art. 530 § 2 k.p.k. nie wyjaśnia rzeczywistych przyczyn jego wydania. Nie da się też tego wykazać bez podania leżących u jego podstaw konkretnych okoliczności, a w realiach sprawy konkretnych, określonych odpowiednimi przepisami braków formalnych, których strona nie uzupełniła w stosownym terminie.

Jest rzeczą oczywistą, że do kompetencji Sądu Najwyższego w postępowaniu okołokasacyjnym należy kontrola prawidłowości postępowania w sądzie odwoławczym, nie zaś dokonywanie, w zastępstwie organu pierwszoinstancyjnego, ustaleń i ocen stanowiących podstawę wydanej przez ten organ decyzji. W stwierdzonym stanie sprawy, w którym zaskarżone zarządzenie nie zawiera podstawowych danych, o których mowa wyżej, pozostaje więc tylko stwierdzić, że możliwy wpływ tego uchybienia na jego treść pociąga za sobą konieczność uchylenia tej decyzji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Ponowne badanie kwestii dopuszczalności kasacji powinno przebiegać z poszanowaniem normujących ją przepisów prawa procesowego (na marginesie należy wskazać, że termin do ewentualnego wniesienia kasacji przez obrońcę z wyboru, w wypadku nieznaledzenia podstaw ku temu przez obrońcę wyznaczonego

z urzędu, wynosi 30 dni od udzielenia skazanemu w tym względzie informacji – zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2009 r., II KZ 54/09, OSNKW 2010 z. 1, poz. 9) oraz z respektowaniem obowiązku wskazania podstawy faktycznej i prawnej wydanego zarządzenia oraz jego uzasadnienia (art. 94 § 2 k.p.k., art. 99 § 2 k.p.k.).

aw